

ἀεροτίνασμα τό, Ἡπ. ἀιρουτίνασμα Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀεροτινάζω.

Τὸ τινασσόμενον εἰς τὸν ἀέρα, συνήθως ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδυνάτου εὐκόλως καταβαλλομένου ὑπ' ἄλλου.

ἀεροτόπιν τό, Πόντ. (Οἶν.) ἀεροτόπ' Πόντ. (Κρώμν. Σάντ.) ἀγεροτόπιν Πόντ. (Οἶν.) ἀγεροτόπι Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. τόπι, ὃ ἐκ τοῦ μεσν. τόπιον. Πβ. ἀγριοτόπι.

Τόπος προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἔνθ' ἄν. : Μὴ πᾶς κάθεσαι ἐκεῖ, ἀεροτόπ' ἐν' Κρώμν. Σάντ. Συνών. ἀερότοπος 1.

ἀερότοπος ὁ, Ἡπ. Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) —Λεξ. Κομ. ἀιρότουπους Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀγερότοπος Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀέρας καὶ τόπος.

1) Τόπος προσβαλλόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων Ἡπ. Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) : Ἐκεῖ μὴ πᾶς, ἀερότοπος ἐν' Χαλδ. Συνών. ἀεροτόπιν. 2) Τόπος ἄγονος Ἡπ. : Εἶναι ἀερότοπος αὐτός. 3) Τόπος κενός, ἐλεύθερος πάσης ἐπ' αὐτοῦ φυτείας Ἡπ. (Χουλιαρ.) κ. ἄ. : Τὰ ἴμασσαν τὰ σπαρτὰ καὶ γίνηκι ἀιρότουπους Χουλιαρ. Τὸ κεφάλι αὐτ'νοῦ εἶναι ἀερότοπος (ἐπὶ ἀνθρώπου μωροῦ) Ἡπ.

ἀεροῦ ἡ, Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας.

Δαιμόνιον θῆλυ. Πβ. ἀεραγίδα, ἀερικὸ 3 γ, νεραίδα.

ἀερούδιν τό, Κύπρ. ἀερούιν Κύπρ. ἀγερούδιν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀέρας.

Ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου, αὔρα : Φυσᾷ ἔναν ἀερούδιν πολλὰ δροσερόν Κύπρ. Συνών. ἀεράκι, *ἀερόπουλλο.

ἀεροφύσημα τό, ἀμάρτ. ἀγεροφύσημα ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 31.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀέρας καὶ φύσημα.

Ἡ πνοή, τὸ φύσημα τοῦ ἀέρος ; Ποίημ.

Μὲ τὸ τραγούδι ἀρχίνησε καὶ μὲ τὸ στίχο πήρε τὸ πρῶτ' ἀγεροφύσημα πρὸς τὰ πλατὰ τῆς ζῆσις.

ἀεροφυσημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγεροφυσημένος Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ φυσημένος μετοχ. τοῦ ρ. φυσῶ.

Ὁ ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου καταβαλλόμενος, λεπτοφυής, λεπτοκαμωμένος. Συνών. ἀεροφύσητος.

ἀεροφύσητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγεροφύσητος Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ ἐπιθ. *φυσητός.

Ἀεροφυσημένος, ὁ ἰδ.

ἀεροχτυπημένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγεροχτυπημένος ΚΠαλαμ., Φλογέρ. βασιλ.² 31.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τοῦ χτυπημένος μετοχ. τοῦ ρ. χτυπῶ.

Ὁ προσβεβλημένος ὑπὸ ἀερίων δαιμονίων, ἀερικῶν, δαιμονόληπτος : Ποίημ.

Κι ὅταν γλιστροῦν καὶ πλέκωνται καὶ ψιθυρίζουν οἱ ἦχοι, τότες οἱ ἀλαφροήσκιοι καὶ οἱ ἀγεροχτυπημένοι ξαφνιάζονται ποῦ τοὺς ἀκούν.

ἀερωπὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγερωπὸς Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ωπός.

Εὐάερος, δροσερός : Ἡ ἀελάδα πάει 'ς τ' ἀγερωπά. Συνών. ἀερικᾶτος 1, ἀερικὸς 2, ἀερινὸς 3 β.

ἀερώτατος ἐπίθ. Κάρπ. Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀέρας κατὰ τὰ εἰς -ώτατος ὑπερθετ. ἐπίθ.

1) Ὁ λίαν εὐάερος Πελοπν. (Λάστ.) : Ἄσμ.

Βουνά, μωρέ, βουνά μου ἀερώτατα.

2) Ὁ λίαν καθαρός Πελοπν. (Γορτυν.) : Αὐτὸς εἶναι ἀερώτατος, δὲν κάθεται σκόνι ἀπάνω του. Κοίτα, αὐτὴ εἶναι ἀερώτατη. 3) Ὁ λίαν ἐλαφρὸς Κάρπ. : Αἰνιγμ.

Ἀέρι μ' ἀερώτατο | καὶ ἀπὸν τὸ μέλι γλυκώτατο, ὅπου βρεθῇ καὶ νοιώσῃ το | γὰ περίσσο φρονημένος, γὰ καλογραμματισμένος (ὑπνος).

ἀετάκι τό, ἀμάρτ. ἀετάκι Βιθυν. (Κατιρ.) ἀετάτσι Σκῦρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀετός.

Ὁ νεοσσὸς τοῦ ἀετοῦ ἔνθ' ἄν. : Γλέπει πῶς τὸ φίδι θαλὰ φάῃ τ' ἀετάκια, τρανάει μνιὰ τὸ δοξάρι του, σκότωσε τὸ φίδι (ἐκ παραμυθ.) Κατιρ. Συνών. ἀετόπουλλο, ἀετούδι, ἀετούτθι.

ἀετήσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀετήσιος Ἡπ. κ. ἄ. ἀετήσιους Β.Εὔβ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀετός.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἀετὸν ἔνθ' ἄν. : Ἀετήσια φουλξά Β.Εὔβ. 2) Ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ὁστοῦ ἀετοῦ Ἡπ. : Ἥρθα ν' ἀγοράσω μὲ ἀετήσια φλογέρα.

ἀετοκόκκαλο τό, ἀμάρτ. ἀετουκόκκαλου Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ κόκκαλο.

Ὅστουν ἀετοῦ : Φλογέρα ἀπὸ ἀετουκόκκαλου.

ἀετομαχοπούλλα ἡ, ἀμάρτ. ἀετομαχοπούλλα Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀετομάχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πούλλα.

Πτηνόν, ἔχον τὸ χρώμα ἀετομάχου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ ράμφος. Πβ. σπουργιτοπούλλα. [**]

ἀετομάχος ὁ, Α.Ρουμελ. (Σφζόπ.) Εὔβ. (Κονίστρ.) Κέρκ. Λευκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνουρ. Λακων. Μεγαλόπ. Ὀλυμπ. Τριφυλ.) Χίος (Πυργ.) ἀετομάχος Εὔβ. (Κονίστρ.) Ζάκ. Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Βαλτέτσ. Βούρβουρ. Σουδεν. Τρίκκ.) ἀετομάχους Στερελλ. (Ἀκαρν. Βοστιν.) ἀτόμαχος Ἀθῆν. Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀετός καὶ τοῦ ρ. μάχομαι.

Εἶδη πτηνῶν τοῦ γένους τοῦ ἀετομάχου (Ianius) τῆς τάξεως τῶν ἐκτοπιζόντων (passageri), ἰδίως μὲν ἀετομάχος ὁ μεσημβρινὸς (Ianius meridionalis), ἀετομάχος ὁ μικρὸς (Ianius minor), ἀετομάχος ὁ κολλυριών (ἰδ. Ἀριστοτ. Ζῴων ἱστορ. 9,23), ἀετομάχος ὁ ὑποκριτῆς (Ianius personatus) καὶ ἀετομάχος ὁ νυκτοφύλαξ (Ianius excu-

